

ønske, at der dog skal blive gjort Noget for Forsvaret. Jeg skal nævne et enkelt Punkt; jeg skal lade de meget omtalte Søforter ligge, Hjøvdt det ganske vist kan løses gennem Rinterne i Betænkningen, at det ærede Udvalgs Flertal ikke vil have Noget imod, at der sker en Forbedring af de nuværende Søforter. Jeg skal derfor kun nævne Flaadens Udvikling; Alle ere jo dog enige om, at der til den skal bevilges en større Sum. Det er altsaa ogsaa en Uvei, at man, efter at vi have siddet her 6 à 8 Uger, kunde tænke sig, at Resultatet af denne Samling ikke blev en Dagsorden, hvori der siges, at Intet skal gøres, men at Resultatet blev en Bevilling til Flaaden, saaledes at Forsvaret virkelig fik Noget. Det Samme er tilbøieligt Tilfældet med de aktive Torpedoer; ogsaa der er jo et Forhold, med Hensyn til hvilket Anskuelseerne ere fuldstændig enige.

Jeg kan derfor for mit Bedkommende ikke se, at det paa nogen mulig Maade kan være rigtigt at standse Forhandlingerne; jeg kan ikke se, at det er rigtigt at forhindre, at der kommer noget Resultat frem, og jeg kan da navnlig ikke se, at det kan være rigtigt at ende med en Dagsorden som den, der her er foreslaaet, thi hvad er det for en Dagsorden, som er foreslaaet? Jeg veed ikke, om den skal betragtes som en militær Dagsorden eller maasse nærmest som en Slags politisk Dagsorden. Jeg kan dog ikke tvivle, at det er muligt, at den skulde være en militær Dagsorden; thi hvad er det, der staar deri? Der staar et Bøjs af 30 Millioner Kr., tilveiebragte paa en bestemt Maade og anvendt til en formaalstjenlig Forsvarsplan, der udelukker en enkelt Befæstning og medoptager en Befæstning paa et andet Sted; men er dog ikke det første Spørgsmaal dette: Er det muligt at tilveiebringe en formaalstjenlig Forsvarsplan for denne Sum og paa disse Betingelser? Det er ikke et Spørgsmaal, som man saaledes kan Forhaand uden videre altid er i Stand til at have nogen Mening om, og det ser ganske vist underligt ud, naar det ærede Hæruddvalg har spurgt den høitærede Minister, for det Tilfælde, at han havde gjort nogen Forandring i Opfattelsen af sin Forsvarsplan, om det da ikke maatte faae tilsendt de Erklæringer fra Ministerens militære Sagkyndige, som han selvfølgelig maatte antages at have indhentet. Naar Udvalget forudsætter, at Ministeren selvfølgelig med Nødvendighed maa have indhentet Erklæringer fra de høiere militære Myndigheder, naar han skulde gjøre den mindste Forandring i sine Anskuelser, saa turde Intet være

naturaligere, end at man ogsaa fik de paagældende Myndigheders Erklæring, om det virkelig er muligt at kunne faae noget Formaalstjenligt paa den Basis, der er foreslaaet, og under de Betingelser, der ere nævnte. Jeg for mit Bedkommende kan ganske vist ikke Andet end udtale, at det efter min Opfattelse er fuldstændig umuligt at faae en formaalstjenlig Forsvarsplan for den Sum og paa de Betingelser, der her er nævnt. Der var en Tid, da det var muligt, det var dengang vi vare Herrer til Sø, og dersom man i 1856 havde anvendt 30 Millioner Kr. paa Dybbøl og Fredericia, saa havde Forholdet været ganske anderledes, og saa havde maasse overhovedet Meget nu set anderledes ud; men det gjorde man ikke dengang, og der er ingen Mening i nu 20 Aar efter at gjøre det, som man dengang skulde have gjort, — og det var Representationen, der undlod at bevilge Penge dertil. — Men i Diebliffet er det enten 20 Aar for tidlig eller 20 Aar for tidlig. Dersom man vil anvende først 100 Millioner eller en lignende Sum for at udvikle Flaaden, saaledes at vi kunne blive Herrer i vore Farvande, saa kan der være Tale om at anvende 30 Millioner paa denne Maade; men ellers bliver det fuldstændig uforstandigt, saa bliver det at kaste Pengene bort, uden at faae det Udbytte, som man med Rette kan forlange. Jeg kan derfor ikke forudsætte, at det har været det ærede Udvalgs Flertals Mening, at denne Dagsorden skulde betragtes som militær. Jeg vilde anse det for at være et uretfærdigt Tryk, der saa var lagt paa de ærede Medlemmer, naar man virkelig skulde antage, at det, der skulde stemmes om, var Motiverne til Dagsordenen. Jeg faar ogsaa denne Anskuelse stadfæstet derved, at det ærede Medlem, der nys talte, og som har været Medlem af Hæruddvalget, jo udtrykkelig fremhævede, at han ikke var paa det Rene med, hvilken Forsvarsplan der var gavnlig og forstandig at gennemføre, og om den her foreliggende ogsaa var det. Jeg betragter derfor egentlig denne Dagsorden mere som et vist behændigt formuleret Afstykke, et Afstykke, som er af den Bestaffenhed, at der kan samles 62 eller maasse 72 Stemmer om det, uagtet der i Virkeligheden kan lægges 62 eller maasse endog 72 Meninger ind i det; thi det, som er vist, er, at Resultatet af denne Afstemning bliver, at Thinget gaar over til næste Sag paa Dagsordenen, og Resultatet bliver altsaa tillige, at der i denne Samling Intet bliver gjort for Forsvaret. De, der lægge Vægt paa, at der Intet bør gøres